

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár 2

Mladý

Veľká noc 2011 ročník XVII.

www.mladymissionar.sk

Milý čitateľ,

pôst je čas obnovy. Tak, ako sa jar rok čo rok vracia, aby obnovila prírodu, i my máme možnosť využiť čas pred veľkonočným slávením na akúsi obrodu ducha. Veľká noc je zo samej podstaty obrovským prílevom novej nádeje do života na zemi. Pretože nám hovorí, že po tomto živote príde ten skutočne cenný, pravý život v plnosti.

Tomáš Halík, český teológ, povedal, že mať nádej neznamená veriť, že niečo dobre dopadne, ale že akokoľvek to dopadne, tak to na niečo bude. My však radi obmedzujeme vieru na predpoklad, že všemohúci Boh bude konať vždy tak, aby sme sa mali dobre. A keď tak nekoná, sme zarazení, alebo dokonca urazení. Keď počúvame na Veľkú noc pozorne Božie slovo, zistíme, že nie sme zďaleka prví, ktorí mali tento nesprávny predpoklad. Veď už apoštoli mali iné predstavy o Ježišovi a jeho kralovaní. No Kristus sa stal večným kráľom skrze potupnú smrť na kríži a pravá viera učeníkov v jeho božstvo dostala zabráť. Ako učenici tak i my sa musíme popasovať s vlastnou predstavou najlepšieho možného sveta, aby mohla zvíťaziť skutočná viera v Boha. A kde je pravá viera, je i nádej, ktorá uisťuje, že nech sa stane čokoľvek a akokoľvek to dopadne, na konci čaká milujúci Boh a stretnutie s ním tvárou v tvár.

Nech v nás teda veľkonočné obdobie vzbudí skutočnú nádej, že všetko, čo Boh koná v našich životoch, má zmysel.

Michal Vrták, SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XVII., č. 2
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com

Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Marek Vaňuš, SVD; P. Karol Bošmanský, SVD;
P. Jozef Strečka, SVD; Stanislav Orečný, SVD;
Šimon Gajdoš, SVD; Peter Fillo, SVD;
Martin Madassery, SVD; Tomáš Gerboc, SVD;
Michal Vrták, SVD; Veronika Perečková;
Katarína Méryová; Katarína Chlpíková

Grafika časopisu: Milan Toman, SVD

Grafika obálky: Ján Mátič, SVD

Foto obálky: Adka a Peťo

Foto plagátu: Tomáš Gerboc, SVD

Kresba: Michal Žák

Fotky v časopise uvedené bez autora:

archív SVD; deviantart.com; flickr.com

Tlačiareň: Vydavateľstvo Michala Vaška (VMV)

Úvaha o 4

Misijná krajina 9

Pozdrav z misií 16

Téma - načúvanie 24

Misijné dobrovoľníctvo 30

Fotoriport 42

Veľkonočný dar

Prípravil: P. Jozef Strečka, SVD

Pred mnohými rokmi sa v Portugalsku jeden náš misionár pripravoval na svoju zámorskú misiu. V jazykovej škole sa medzi študentmi v advente rozvinula debata o tom, ako sa v ktorej krajine slávia Vianoce. Študentka z Ázie, hoci nebola kresťanka, tiež prisvedčila, že i u nich sa slávia Vianoce. „Ako to robíte, keď nie ste kresťania?“ zvedavo sa spýtala učiteľka portugalčiny. „No, rozdáme si darčeky...“

V povedomí nekresťanov sú Vianoce predovšetkým časom príjemnej rodinnej atmosféry a darčiekov. O Veľkej noci to už natolko neplatí, aspoň nie u dospelých. Ešteže aspoň deti si prídu na svoje so všetkými čokoládovými dobrotami. Ale my vieme, že to zďaleka nie je všetko. Ak sa nezastavíme a nezamyslíme, Kristov veľkonočný dar nám môže veľmi ľahko prekĺznuť pomedzi prsty... Príprava na Veľkú noc od nás totiž vyžaduje vážne sa zamyslieť nad pravdou o našej slabosti a pomínutelnosti.

Musíme sa totiž najskôr ponoriť do tmy našich obáv a všetkých, už predtým prežitých, sklamaní a beznádejností, do ktorých nám Kristus vnáša svetlo nádeje. Ako pochopiť či uchopiť tento dar veľkonočnej nádeje? Ako ho pochopili tí, ktorí s Ježišom žili a v skutočnosti očakávali od neho niečo úplne iné, než jeho smrť a zmŕtvychvstanie? Ako tento dar ohlasovali

ďalším, ktorí o ňom ešte nepočuli? Priniesli im azda ako najdôležitejšiu práve zvesť o živote po smrti? Veď tú aj v dnešnej dobe hlása väčšina náboženstiev. Čo potom teda ešte pridáva naša kresťanská viera k tejto všeobecnej viere v posmrtný život?

Tak, ako je pre jednu skupinu ľudí viera v posmrtný život nakoniec dôvodom až k akejsi utiahnutosti a rezignácii pred veľmi ťažkými problémami súčasného života, pre iných sú tie isté ťažkosti výzvou zásadne zmeniť náš pozemský život. A ak sa im to nepodarí za nášho života dokončiť, usilujú sa toho urobiť čo najviac aspoň pre tých, ktorí prídu po nás.

Ale červík pochybností nám nedá pokoj a po všetkom vynaloženom úsilí sa objavia otázky, či to tí po nás vôbec ocenia. Veď, nebolo by predsa len lepšie užiť si nejakú tú odmenu za všetku vynaloženú námahu hneď teraz? A sme zasa tam, kde sme začali...

Zdanlivo sa náboženstvo či viera objavujú ako uspokojivé riešenia základného životného problému. Ale ak je tomu skutočne tak, prečo je toľko ľudí neveriacich, či dokonca bojovných ateistov? Možno majú pochybnosti aj o večnom živote, ktorý všetky náboženstvá sľubujú po smrti. Priznajme si úprimne, ani my nemáme presnú predstavu o tom, čo nás čaká za horizontom smrti. Bude to „tam“ určite krajšie a lepšie, než to, čo prežívame tu a teraz? Vieme si to krásne, ale neznáme vôbec nejako predstaviť?

Možno tu je príčina ťažkostí pri týchto našich úvahách. Ísť do nového, lepšieho, totiž znamená zároveň ísť do neznáma. Ísť do neznáma je síce

romantika, teda asi najmä pre tých mladších, ale nie je v tom nádej. Veď nevieme, čo nás tam čaká...

Taký výlet do hôr je, v istom zmysle, lákadlom. Ak máme dosť síl a na zamýšľaný vrchol vystúpime skôr, než sme predpokladali, možno nás začne zvädzať úspech. Chceme ďalej niečo objavovať, prejsť a vychutnať čo najviac a, pokiaľ možno, ešte dnes. Pustíme sa aj na neznámy chodník, ktorý nás zavedie kam sme ani neplánovali ísť, ale práve tam objavíme to, čo nás mimoriadne očarí. Pomaly sa však slnko začne blížiiť k obzoru a vtedy nás už začne viac zaujímať cesta domov, než všetky horské krásy. Zažívame neistotu a možno aj obavy až do chvíle, keď narazíme na značku, ktorá nás nasmeruje do bezpečia na horskej chate.

Tu môžeme pochopiť, že pravá nádej nie je v sľube niečoho nového, ale v istote, že sa vrátíme bezpečne domov. Tento zdanlivo banálny príklad nám pomáha pochopiť, aký je rozdiel medzi sľubom nového, lepšieho života po smrti a kresťanským zjavením vzkrieseného Krista. On sa totiž po smrti akoby navrátil domov po nebezpečnej ceste údolím tieňov a smrti. Vrátil sa do života na zemi medzi svojich apoštolov. Videli ho a dotýkali sa ho, stolovali s ním a predsa bol nejako iný. Mal Ježiš iný život než predtým?

Dalo by sa povedať, že iný, ale vlastne nie iný. Jeho predchádzajúci život teraz nadobudol akoby nové vlastnosti. Zmŕtvychvstaním Ježiš na svojom ľudskom tele ukázal, že

náš život nie je vôbec na zahodenie, že je schopný dorásť do života dokonalého a večného. Smrťou život nestratíme, ale zmŕtvychvstaním znovu nájdeme to, čo sme stratili, a nájdeme to v plnosti a kráse. Apoštol Ján mohol do tohto nového života aspoň trochu nazrieť a napísal: „*Ja Ján, videl som nové nebesia a novú zem*“ (Zjv 21,1).

Prijmime teda od Ježiša jeho dar veľkonočnej nádeje, ktorú nám priniesol v nedeľu, keď vstúpil vzkriesený do Večeradla a jeho pokoj nech naplní naše srdcia!

Apoštol Peter presbyterom (3) 1Pt 5,4-5

Text: P. Marek Vaňuš, SVD
Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Uplynulé dve „Biblické okienka“ sme venovali začiatku piatej kapitoly Prvého Petrovho listu. Apoštol Peter sa v nej obracia na „presbyterov“, teda starších spoločenstva, ako „jeden z nich“. Po jednoduchom, no výraznom svedectve osobnej skúsenosti Ježišovho učníka adresuje pastierom komunít konkrétne usmernenia pre ich službu. Svoje slová završuje príslubom pre presbyterov a povzbudením pre všetkých (1Pt 5,4-5).

Prísľub

Tri pastoračné pravidlá, ktoré apoštol Peter formuluje v 1Pt 5,2b-3, vrcholia príslubom pre tých, ktorí sa nimi budú riadiť: „*A keď sa zjaví Najvyšší pastier, dostanete nevädnuú veniec slávy*“ (5,4). Nezištná a veľkodušná služba presbyterov Božiemu

stádu nezostane bez odmeny. Dostanú odmenu víťazov – „veniec slávy“. Na rozdiel od vencov, ktorými boli korunovaní víťazi športových disciplín alebo iné vážené osobnosti tej doby, veniec spomenutý Petrom, bude z kvetov a vavrínov, ktoré nezvädnú. Text takto naznačuje živé eschatologické očakávanie. Presbyteri budú mať účasť na sláve Najvyššieho pastiera, ak sa stanú skutočnými svedkami – ako sa ním stal Peter – jeho utrpení prostredníctvom pastoračnej služby.

List opakovane kladie dôraz na Kristovo utrpenie (1,11; 2,21; 3,18; 4,1.13; 5,1). Určite nie náhodou toto zdôrazňovanie pochádza od Petra, učníka, ktorý síce v Ježišovi rozpoznal Mesiáša, no spočiatku sa vzoprel myšlienke jeho cesty utrpenia a smrti (Mk 8,30-33). V hodine skúšky dokonca zaprel svojho Učiteľa (Mk 14,66-72).

Teraz sa však obrátil, pochopil, že spása vedie cez utrpenie a kríž, a preto môže povzbudzovať svojich bratov. Tak mu to predpovedal sám Ježiš: „...ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov“ (Lk 22,32).

Účasť na bolestiach Krista urobila Petra účastným jeho slávy (5,1). Podobným spôsobom solidarita s utrpením Božieho stáda – uskutočňovaná v dobrovolnej, nezištnej a pokornej pastoračnej službe – umožní presbyterom očakávať s dôverou korunu slávy, ktorá nepominie.

Usmernenie mladým

Vzápätí Peter oslovuje „mladších“: „Podobne vy, mladší, podriaďte sa starším“ (5,5a). Kto sú to tí „mladší“? Ide o označenie veku, poslania alebo nejakej zvláštnej úlohy? Nevylučuje sa to navzájom. V evanjeliu sa tento výraz vzťahuje na Petra s ohľadom na vek. Ježiš mu hovorí: „Keď si bol mladší, sám si sa opásal...“ (Jn 21,28). Na iných miestach Nového zákona však toto slovo opisuje skupinu mladých, ktorí sú predovšetkým mladými aj vo viere – čiže novokrstenci (okrem iného mali zrejme na starosti pochovávanie mŕtvych ako uvádza text Sk 5,6). Možno badať určitú príbuznosť medzi týmito „mladšími“ a diakonmi, služobníkmi spoločenstva. Ba dá sa postrehnúť zaujímavý detail. Marek a Matúš v reprodukování Ježišových slov, „kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vašim služobníkom“ (Mk 10,43; Mt 20,26), používajú doslova výraz „vaším diakonom“;

kým Lukáš tam používa spojenie „nech je ako najmenší“ (Lk 22,26), doslova „mladší“. Oba termíny sú teda vzájomne veľmi blízke.

Aj v našom texte sa zdá, že ide o stanovenie úloh. Ak sú „starší“ zodpovednými za komunitu, „mladší“ majú byť ich pomocníkmi, akoby diakonmi. Môžeme si domyslieť, že skupiny mladých boli veľmi aktívne i v starovekých kresťanských komunitách. Ak z prirodzenej povahy vtedajšej spoločnosti bolo úlohou starších spravovať „diakonát“, poslanie byť nápomocným, bolo zrejme úlohou predovšetkým mladých.

Výzva k pokore

Po mladých Peter oslovuje celú komunitu veriacich: „Všetci sa navzájom zaodejte pokorou“ (5,5b). Doslova to znie: „Zaodejte sa vzájomnou pokorou“. Nejde totiž o „vzájomné“ zaodiatie, ale o prejav pokory voči sebe „navzájom“. Všetci sú pozvaní nosiť zvláštny odev – postoj pokorných. Pokoru navyše dáva do popredia už samotné sloveso „odiať sa“, v gréčtine blízke pojmu „zástera“, ktorú pri službe nosili otroci na tunike. Obraz pripomína Ježiša, ktorý „sa opásal“ zásterou, aby vykonal pri Poslednej večeri to, čo robili zvyčajne otroci: umytie nôh (Jn 13,4). Peter teda všetkých pozýva obliecť si odev pokory, aby voči sebe navzájom konali skutočnú službu. Ide o odev, ktorý by nikdy nemal chýbať v šatníku kresťana; odev, ktorý je potrebné nosiť a nenechať ho visieť kdesi v skrini. Je to odev na všedné dni, ktorý umožňuje pretlmočiť prijatý dar do služby iným: „Podľa toho, kto aký dar

Účasť na bolestiach Krista urobila Petra účastným jeho slávy

dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti“ (4,10). Pokora je nevyhnutnou podmienkou pre službu.

Je zaujímavé ako Peter v rámci niekoľkých veršov trojnásobne formuluje túto výzvu k pokore. Najprv k nej vyzýva presbyterov, ktorí sa majú stať vzorom pokory pre svoje stádo (5,3): ako predstavení sa nemajú prispôbovať zvyklostiam mocných sveta, ktorí „vládnú zhora“, ale príkladu Krista. Potom k pokore pozýva mladých, ktorí majú zodpovedne stáť na svojom mieste ako podriadení, ochotní poslúchať. A nakoniec sa majú všetci odiať do pokory na vzájomnú službu. Nejde o ľubovoľný postoj, ale o vlastnú dušu spoločenstva (Flp 2,3-8; Ef 4,2-3; Kol 3,12-13).

Perikopa, ktorá vyzýva k pokore, končí citátom z Knihy prísloví: *„Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť“* (Prís 3,34). Tie slová chcú povedať asi tolko: nenechajte sa oklamať pokúšením slávy a vlády, neverte lákadlu prvých miest, nedávajte priestor nadradenosti. To všetko je

**Pokora je
nevyhnutnou
podmienkou
pre službu**

pominuteľné. Dejiny spásy ukazujú, že Bohu sa páčia pokorní. Tí, ktorí sa dobrovoľne a slobodne odievajú pokorou – ako Kristus, ktorý „hoci má božskú prirodzenosť, ...uponížil sa“ (Flp 2,6,8), ako Mária, ktorá vo svojom Magnificat vraví: *„Zhliadol na poníženosť svojej služobnice“* (Lk 1,48) a ako mnohí ďalší (Zjv 7,9). K nim sme pozvaní zaradiť sa v odeve pokory i my, a tak sa stať účinnými svedkami Božej moci. Lebo Boh koná v pokorných a cez pokorných.

MADAGASKAR

Text: P. Karol Bošmanský, SVD

Madagaskar je ostrovný štát pri juhovýchodnom pobreží Afriky v Indickom oceáne. Administratívne je rozdelený do šiestich provincií. Je to najväčší ostrov Afriky. Za úzkou pobrežnou nížinou na východe leží horské pásmo vystupujúce 600 až 1600 metrov nad more, ale niektoré sopečné masívy, ako napríklad Tsaratanana, týčiace sa na severe, vysoko presahujú túto úroveň. Západnú časť Madagaskaru tvorí široká náhorná plošina.

Podnebie je tropické s bohatými zrážkami na východnom pobreží a na severe krajiny. Obdobie dažďov trvá od novembra do marca. Obdobie sucha sa prejavuje od apríla do októbra. Rozlohou je Madagaskar jedenásťkrát väčší ako Slovensko a má vyše 21 miliónov obyvateľov (údaj z roku 2010). Ročný prírastok obyvateľov (1990 – 2005) je 2,9 %. Podľa rasového a národnostného zloženia je až 99 % Malgašanov rôznych etnických skupín.

Priemerná dĺžka života je u mužov 55 rokov, u žien 57 rokov. Ešte stále tu pretrváva negramotnosť (27 % žien, a 12 % mužov). Z chorôb prevláda malária a bilharzióza. Okrem toho je veľa ochorení, ktoré vznikajú zo znečistenej vody. V krajine pripadajú

traja lekári na 10 000 obyvateľov. Najdôležitejším odvetvím je tu poľnohospodárstvo. Dominantnou výživovou plodinou pre domácich je ryža. Dopĺňa

**Madagaskar
pestuje dve tretiny
celkovej svetovej
produkcie vanilky**

ju kukurica, sladké zemiaky, strukoviny a ovocie. Exportnými plodinami sú cukrová trstina, vanilka a južné ovocie. Veľká pestrosť prírody, vlhké aj suché oblasti, horské aj nížinaté podmienky, umožňujú veľkú škálu domácich produkcie plodín. Chovajú všetky známe druhy hospodárskych zvierat, vrátane ošípaných. Okolo ostrova je bohatý vodný svet, ktorý ponúka vodné živočíchy. Ostrov má unikátne prírodné prostredie, čo láka cudzincov. Väčšiemu rozvoju cestovného ruchu bránia rôzne politické nepokoje a zlá infraštruktúra.

Rozlohou je Madagaskar 11-krát väčší ako územie Slovenska

Z histórie vieme, že ľudia z juho-východnej Ázie sa začali usadzovať na Madagaskare pred 2000 rokmi. Ázijskí prisťahovalci zaviedli na Madagaskare pestovanie ryže, ktorá je v súčasnosti hlavnou potravinou. Prví Európania, ktorí sa objavili na Madagaskare, boli Portugalčania. Prvý portugalský moreplavec, ktorý priplával k pobrežiu Madagaskaru v roku 1500, bol Diego Diaz. Francúzi sa už roku 1642 pokúšali obsadiť ostrov. Podarilo sa im to však až v roku 1895, a tak sa stal Madagaskar ich kolóniou. V roku 1960 získal Madagaskar samostatnosť ako Malgašská republika v rámci Francúzskeho spoločenstva.

Ako uvádza kardinál Tomko, katolícki misionári prišli na Madagaskar už v roku 1540 z Francúzska, neskoršie vykonávali misijnú činnosť popri jezuitoch aj lazaristi, ale po 130 rokoch niektorých usmrtili a ostatných vyhnali z krajiny. Postupne začali prichádzať aj protestantskí misionári. Novodobá sústavná misia začala až po roku 1860. V južnej časti krajiny pôsobili jezuiti a Cirkev sa začala pomaly organizovať, takže roku 1925 bolo vysvätených prvých deväť domorodých

Vlajka Madagaskaru vznikla roku 1958 a o rok neskôr bola ústavne kodifikovaná. Je odvodená z vlajky kmeňa Hovo, má biely zvislý pruh pri žrdi (zaberá tretinu dĺžky vlajky) a dva vodorovné pruhy vo farbách červenej a zelenej. Biela farba symbolizuje čistotu ideálov, červená nezávislosť, zelená nádej v šťastnú budúcnosť. Biela a červená boli už v 19. storočí na vlajkách madagaskarského kráľovstva Hovov, zelená reprezentuje obyvateľov pobrežia. Biela sa spojuje s kniežacím rodom Volafotsov, červená s rodom Volamenov zo 17. storočia.

kňazov a roku 1939 aj prvý malgašský biskup. V roku 1955 Rím zriadil hierarchiu s viacerými domorodými biskupmi. Veľký pokrok sa dosiahol v roku 1959, keď Ústava zaručila náboženskú slobodu a o rok nato (1960) Madagaskar vyhlásil nezávislosť od Francúzska.

V roku 1976 bol ustanovený prvý malgašský kardinál. Dnes na Madagaskare žije vyše 21% katolíkov, kým takmer 52% obyvateľov sú stále animisti. Ostatní obyvatelia sú protestanti alebo príslušníci rôznych siekt.

Pohľad na hlavné mesto Antananarivo

Základné informácie:

Názov: Madagaskarská republika
(République de Madagascar
[francúzsky])

Národné motto: Tanindrazana,
Fahafahana, Fandrosoana
(Zem predkov, sloboda, pokrok)

Hlavné mesto: Antananarivo
(1,5 mil. obyvateľov)

Najvyšší vrch: Maromokotro
(2876 m. n. m.)

Úradné jazyky: malgaština,
francúzština

Štátne zriadenie: republika

Vznik: 26. jún 1960 (nezávislosť od
Francúzska)

Rozloha: 587 041 km²

Obyvateľstvo: 99% Malgaši,
Francúzi, Indovia

Vierovyznanie: 52% animizmus, 41%
kresťanstvo, 7% islam

Členovia Spoločnosti Božieho Slova (SVD) začali svoju činnosť na Madagaskare až koncom minulého storočia. Oficiálny dátum začiatku činnosti je 7. október 1990 na sviatok Ružencovej Panny Márie. V roku 1994 sa tu zriadila régia. Prvý misijný dom bol postavený v meste Maranjary, ktoré má vyše pol milióna obyvateľov a je sídlom biskupa. Počet katolíkov v tomto meste je len niečo vyše 10 % obyvateľstva. Väčšinu tvoria animisti, protestanti, anglikáni, Jehovovi svedkovia a moslimovia. V madagaskarskej régii teraz pracuje 27 členov Spoločnosti Božieho Slova. Z toho je 22 kňazov, dvaja rehoľní bratia a traja bohoslovci.

Medzi spolubratmi sú aj dvaja misionári zo Slovenska: P. Štefan Bebjak (1962) z Veľkých Držkoviec, ktorý pracoval vo farskej pastorácii v Pangalane a neskôr prešiel pracovať do diecéznej pastorácie. Druhým je P. Marcel Martinko, SVD (1973) zo Spišského Štiavniku, ktorý pracuje vo formačnom dome a vyučuje v seminári.

Pravidelné púte slúžia na posilnenie kmeňovej a rodinnej solidarity

Skoro všetci členovia Spoločnosti Božieho Slova, ktorí pracujú v pastoračnej službe vo Vonhilave a Tsiatosika, pracujú spolu s misijnými sestrami svätého Jozefa z Aosty. Podieľajú sa poväčšine na vedení základných škôl a pracujú v lekárňach, kde pracujú najmä rehoľné sestry. Hlavná úloha pastoračnej práce spočíva v tom, aby sa stále prehlbovala a zveľaďovala viera v Boha. Preto sa sústavnne organizujú pravidelné stretnutia s veriacimi na eucharistickej obete, na bohoslužbe slova a na katechetických zhromaždeniach. Nezanedbávajú sa ani návštevy chorých.

Zvláštnosťou sú na Madagaskare pravidelné púte, ktoré slúžia na posilnenie rodinnej a kmeňovej solidarity. Púte sa organizujú každý rok v jednotlivých dištriktoch. Pri tejto príležitosti sa udeľuje sviatosť manželstva, prvého svätého prijímania, birmovky a organizujú sa biblické sústreďenia.

Na ostrove Madagaskar sa nachádza vyše 30 mužských a viac ako 70 ženských kláštorov. Je potešiteľné, že

P. Marcel Martinko, SVD udeľuje sviatosť krstu na misijnej stanici

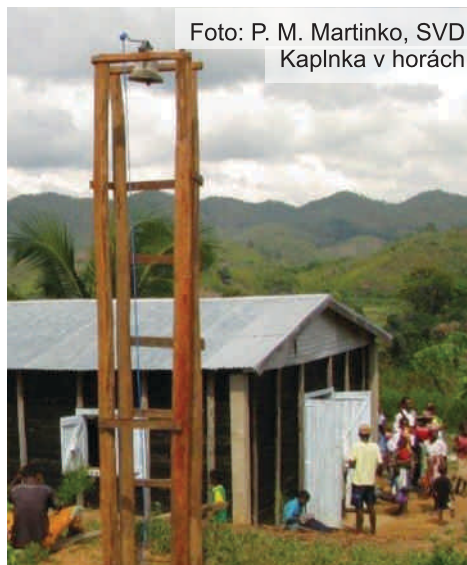

Foto: P. M. Martinko, SVD
Kaplnka v horách

ročne je na Madagaskare vysvätených 20 až 30 mladých novokňazov. Cirkev na Madagaskare pozostáva z 19 diecéz, ktoré sú zoskupené v troch cirkevných provinciách. V nich sa usilujú priniesť Kristovo posolstvo svojim spoluobyvateľom, ktorí ho ešte nepoznajú. Spoločnosť Božieho Slova, i keď pracuje na Madagaskare pomerne krátko, dosiahla pozoruhodné výsledky.

Foto: P. Marcel Martinko, SVD
Z hora na dol: Anilavinany;
typická rybárska dedinka na
pobreží Indického Oceánu;
strom vanilky; lemur

Zaujímavosti krajiny

Madagaskar je štvrtým najväčším ostrovom sveta. Dve tretiny celkovej svetovej produkcie vanilky sa pestujú práve na tomto ostrove. Predkovia väčšiny obyvateľov prišli na Madagaskar z juhovýchodnej Ázie.

Krajina má vzácnu faunu a flóru, zahrňujúcu rôzne druhy čiernych lemurov, chameleónov, korytnačiek a množstvo druhov vtákov, plus tisíce druhov rôznych rastlín.

Gorazd a zajace

Kaštieľ a park

Zastupovali sme brata Dominika

Lektúra i skriptúra - Patrik

UNO s maďarskými spolubratmi

Ďakujeme!

Milí čitatelia, dobrodinci, v mene celej formačnej komunity verbistov na Madagaskare, by som sa vám chcel zo srdca poďakovať za vašu pomoc, ktorú ste nám prejavili zbierkou z misijného jarmoku v decembri minulého roku! Je to pre nás skutočná pomoc, bez ktorej by sme nemohli zrealizovať náš plán výstavby malého hospodárstva a prehlbenia našej studne, ktorá je pre nás jediným zdrojom pitnej vody. Rád by som teda vám všetkým viac priblížil našu misiu na Madagaskare, ktorú i mnohí z vás ochotne podporili. Misionári Spoločnosti Božieho Slova (SVD) pracujú na Madagaskare od roku 1990. Momentálne sú tu verbisti z 11 národností.

Prvé roky sa naša práca koncentrovala na východnom pobreží v Mananjary. Ide o jednu z najmenších diecéz, a to nielen rozlohou, ale aj počtom kresťanov. Podmienky pastoračné sú dosť ťažké, aj keď od príchodu prvých misionárov prešlo už sto rokov. Stále pracujeme v kontexte prvotnej evanjelizácie. Diecéza trpí nedostatkom kňazov. Aktuálne v nej pracuje 10 diecéznych kňazov a 20 rehoľníkov – z toho 12 verbistov. Na každého kňaza tak pripadá 20 až 30 cirkevných spoločenstiev; v niektorých prípadoch je to však niekde medzi 50 až 70 spoločenstvami.

Po desiatich rokoch nášho pôsobenia na ostrove sme v roku 2001

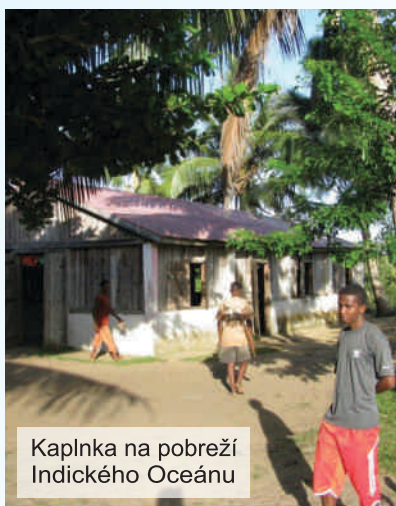

Ďeti zo základnej školy
v centrálnej misijnej stanici

**Cena 1 kg mäsa
je na úrovni
dvojdňovej mzdy
robotníka**

začali prijímať prvých domorodých kandidátov do SVD. Prvých sedem rokov, keď bol ich počet ešte nízky, sme bývali v podnájme vo formačnom dome rehole Oblátov vo Fianarantsoa, kde sa nachádza seminár južnej cirkevnej provincie. V roku 2008 sme dokončili náš vlastný formačný dom. Vo štvorročnom formačnom cykle máme priemerne 15 kandidátov. Prvý rok sa naši študenti oboznamujú so životom v rehoľnej komunite a učia sa po francúzsky. Druhý rok je venovaný na predštudijnú prípravu. Tá spočíva v ďalšom štúdiu jazyka, prehlbení svojich znalostí z katechizmu a základnej filozofie. Posledné dva roky sú venované štúdiu filozofie v interdiecéznom seminári. Po štyroch rokoch formácie na Madagaskare, odchádzajú naši kandidáti do Konga alebo do Ghany, kde ich čaká rok noviciátu a štyri roky štúdia teológie.

Minulý rok bol vysvätený prvý malgašský verbista, ktorý tento rok odchádza do misií na Papuu Novú

Kaplnka na pobreží
Indického Oceánu

Guineu. Náš formačný program je postavený na troch pilieroch: modlitba, štúdium a spoločná práca. Každý člen komunity tak prispieva svojím dielom.

Keďže Madagaskar je jednou z najchudobnejších krajín sveta, naším životným štýlom sa snažíme priblížiť čo najviac k životu ľudí, medzi ktorými pôsobíme – aj keď to často nie je ľahké. Až 80 % populácie žije na pokraji chudoby. Ceny potravín sa často pohybujú na úrovni tých európskych. Pre ilustráciu: cena 1 kg mäsa sa pohybuje na úrovni dvojdňovej mzdy robotníka. V tomto kontexte sa teda snažíme dopracovať si aspoň časť z toho, čo potrebujeme. Minulý rok sme kúpili kúsok zeme, asi 2 ha, ktorý sme premenili na záhradu, kde okrem zeleniny pestujeme kukuricu a fazuľu. Pri všetkej našej snahe, nie je ľahké urobiť niečo bez vstupnej investície. Pričom je pomerne ťažké nájsť peniaze na tieto projekty. U nás vyzbierané financie sa v súčasnosti už využívajú na dva projekty.

P. M. Martinko, SVD udeľuje sviatosť krstu

Základná škola na misijnej stanici

Pri príprave na sviatosť zmierenia

Záhrada seminaristov misijného domu

Začiatok stavby novej hospodárskej budovy

Projekty:

1. To, čo našu komunitu trápi najviac, je nedostatok vody. Počas obdobia sucha, od augusta do začiatku decembra, je v našej oblasti voda veľmi vzácna. Studňa, ktorú sme si svojpomocne vykopali, má 14 metrov. Napriek tomu, počas letných mesiacov je skoro suchá. Pre potreby kuchyne vodu donášame z neďalekého prameňa. Pre zvyšné potreby sa musíme uspokojiť aj s vodou z neďalekých ryžových polí. Samozrejme, v záhrade v tom čase nemôžeme sadiť skoro nič. Prehĺbením studne (o 5 metrov) by sme sa dostali na úroveň ryžových polí, kde je voda po celý rok. Po jej vystužení betónovými rúrami a kúpe dostatočne silnej pumpy by sme boli sebestačnými, čo sa vody týka, pre potreby každodenného života komunity.

2. V snahe dopracovať si aspoň časť z toho, čo potrebujeme pre náš život, okrem záhrady, ktorej sa počas obdobia dažďov darí celkom dobre, by sme chceli vybudovať malú farmu. S tým, čo dopestujeme na našom poli, by sme dokázali uživiť asi dve kravy a 10 ošípaných. To by nám pomohlo byť sebestačnými s mliekom a mäsom počas celého roka. Začiatkom roka 2011 očakávame v našej komunite príchod prvého malgašského brata, ktorý sa rozumie pôdohospodárstvu a mohol by sa tak venovať hospodárstvu na plný úväzok. Okrem toho, veľká časť našich študentov pochádza z rodín, kde je poľnohospodárstvo hlavným zdrojom obživy, takže každý môže participovať podľa svojich schopností. Nehovoriac o tom, že začať s chovom kráv a ošípaných je ich vlastná iniciatíva.

Rozpočet, s ktorým disponujeme, by nám nedovolil začať tieto projekty, ktoré zahŕňajú výstavbu dvoch menších murovaných hospodárskych budov a ich ohradenie; a tiež kúpu zvierat. Výstavba solídnych budov je v našich končinách nevyhnutná jednak z dôvodu klimatických podmienok, počas zimného obdobia sa na náhornej plošine teplota pohybuje len niekoľko stupňov nad nulou, no hlavne kvôli ochrane našich zvierat pred zlodejmi. Krádeže sú u nás totiž na dennom poriadku. Na náhornej plošine je zvykom, že ľudia spia v jednom dome so zvieratami, čo odrádza zlodejov, pretože, bez štipky ironie, možno povedať, že krádež dobytku je na Madagaskare doslova „národným športom“.

Práca seminaristov v záhrade

Tieto projekty už bolo možné začať vďaka podpore, ktorú sme dostali po Misijnom jarmoku. Začiatkom roka sme začali s výstavbou viacúčelovej hospodárskej budovy, ktorá by mala byť dokončená v polovici marca. Časť prác sme urobili svojpomocne so seminaristami, čo nám pomohlo ušetriť značnú časť prostriedkov. Celková cena za stavbu – ošipáreň (50 m²) + maštal pre 2 kravy (18 m²), vrátane kúpy chovných zvierat – sa pohybuje okolo 3.400 €.

Zvyšná časť peňazí sa použije na prehĺbenie studne a kúpu pumpy. Z praktických a bezpečnostných dôvodov budeme musieť s uskutočnením tohto projektu počkať do konca obdobia dažďov, t.j. júl - august. Predpokladané výdavky na tento projekt sa pohybujú okolo 2.500 €.

Ide skôr o orientačné sumy, pretože ceny materiálu sa menia každý deň kvôli inflácii lokálnej meny.

V každom prípade, snažíme sa o to, aby vaša pomoc bola využitá čo najlepšie.

Ešte raz by som vám chcel vysloviť srdečné „Pán Boh zaplat“. A taktiež vás uistujem, že celá naša komunita na vás pravidelne myslí v modlitbe.

**Za komunitu seminára SVD
vo Fianarantsoa – Madagaskar
P. Marcel Martinko, SVD**

Komunita semináru SVD vo Fianarantsoa

Prípravila: Sr. Laura, SSpS

MISIJNÁ KONGREGÁCIA SLUŽOBNÍC DUCHA SVÄTÉHO

Naše meno „Misijné sestry Služobnice Ducha Svätého“ nás označuje ako ženy, ktoré patria k určitej nezameniteľnej kongregácii. Boh nás povolal týmto menom prostredníctvom svojho služobníka, nemeckého kňaza sv. Arnolda Janssena. Svoje prvé misijné dielo nazval „Spoločnosť Božieho Slova“. Po štrnástich rokoch od jej založenia v spolupráci s bl. Máriou, Helenou Stollenwerkovou a bl. Jozefou, Hendrinou Stenmannsovou založil Misijnú kongregáciu Služobníc Ducha Svätého. Pre sv. Arnolda malo veľký význam zasvätenie sa Duchu Svätému, ktorému sa dal úplne do služby. Naša charizma je misionárska a vychádza z veľkej túžby našich zakladateľov - priniesť evanjelium a lásku Trojjediného Boha všetkým národom.

My pokračujeme v tomto poslaní a dávame sa úplne pre misiu Cirkvi. Každá sestra musí byť ochotná opustiť svoju rodnú vlasť a ísť tam, kde ju Cirkev a Kongregácia potrebuje. Rozmanitými prácami slúžime misionárskemu poslaniu Cirkvi. Vytváraním medzinárodných komunít vydávame svedectvo o živote v jednote plnej rozdielnosti. To všetko má pôvod v našej trojičnej spiritualite, teda v spiritualite vzťahov.

Ako Služobnice Ducha Svätého si zvlášť uctieваме Ducha Svätého, ktorý je hybnou silou našej misie. On je ten, ktorý nás podnecuje, vedie, usmerňuje, aby sme zviditeľňovali Božiu lásku v službe a v radostnom žití nášho

Naša činnosť je všestranná.

Zameriavame sa na:

- katechézu detí a mládeže v školách i v rodinách;
- pastoračnú prácu so ženami;
- evanjelizáciu Rómov;
- misijnú animáciu, ohlasovanie evanjelia cez médiá;
- zakladanie a vedenie domorodých rehoľných spoločenstiev;
- starostlivosť o chorých a starých ľudí.
- sociálnu a charitatívnu prácu s ľuďmi na okraji spoločnosti ako sú bezdomovci, väzni, deti ulice, ale aj s ľuďmi v nemocniciach, liečebniach pre malomocných a v HIV/AIDS apoštolátoch.

Provinciálny dom SSpS v Ivanke pre Nitru

Sestry SSpS pri slávení sv. omše

povolania. Po primeranej trojročnej príprave vo formácii skladáme najprv dočasné a neskôr doživotné rehoľné sluby.

Usilujeme sa o jednoduchý spôsob života a sme otvorené pre ľudí, ktorí chcú mať účasť na našom živote a poslaní. Naše medzinárodné rehoľnomisionárske spoločenstvo, ktoré má približne 3 200 sestier, pôsobí v 45 krajinách sveta na všetkých kontinentoch a v rôznych apoštolátoch. Žijeme v malých i vo väčších komunitách. V slovenskej provincii Misijných sestier SSpS je v súčasnosti 72 sestier v sluboch a päť novíciek. V zahraničí pôsobí 20 slovenských misionárok na všetkých kontinentoch sveta. V našej provincii máme osem komunít: v Ivanke pri Nitre, kde je provinciálny dom, dve komunity v Nitre a po jednej v Zlatých Moravciach, v Kežmarku a v Bratislave. A dve komunity mimo Slovenska: v Budapešti a v Kelči na Morave.

Svätý Arnold Janssen povedal:

„Ohlasovanie evanjelia je prednostným a najväčším skutkom lásky k blížnemu.“

A do dnešnej doby k nám misionárkam hovorí aj v blahej pamäti Boží služobník bl. Ján Pavol II.: *„Kristus vás potrebuje, aby osvietil svet a ukázal mu cestu života, aby ste boli výzvou, ktorá hlása konkrétnu a účinnú „áno“ Cirkvi voči Životu. Nemajte strach popretrhávať životné spôsoby založené na pohodlí a zvyku a odpovedať na výzvu tým, že budete dávať možnosť poznať Krista i v modernom veľkomeste.“*

„... a tak nemôžeme nehovoriť...“ (Sk 4,20) „Veď ak hlásam evanjelium, nemám sa čím chváliť, to je moja povinnosť a beda mi, keby som evanjelium nehlásal!“ (1Kor 9,16)

*Nik nemá väčšiu lásku ako ten,
kto položí svoj život za
svojich priateľov.*

Jn 15,13

Ako ukuť zdravé vzťahy II. – načúvanie –

Text: Stanislav Orečný, SVD
Foto: internet

V predošlom čísle sme sa spolu zamysleli nad schopnosťou komunikovať ako nad prvým pilierom budovania a zároveň dozrievania zdravých vzťahov. V tomto čísle Mladého Misionára budeme spolu uvažovať o druhom pilieri, ktorým je umenie načúvať. Jedno si však musíme uvedomiť hneď na začiatku – načúvanie a komunikácia sú navzájom tak úzko prepojené, že nemožno dobre rozvíjať jedno bez druhého. Kým komunikáciou odhaľujeme seba iným, načúvaním sa otvárame pre to, aby sa nám iní mohli odhaľovať. Oba piliere sú potrebné pre náš integrálny rast – jednak ako človeka a jednak ako kresťana. Spoločne sa zamyslime, prečo.

Význam slov „načúvať niekomu“ nie je celkom totožný s významom slova „počúvať niekoho“. „Načúvať niekomu“ má hlbší, špecifický význam – znamená nadviazať s ním spojenie, vstúpiť do jeho sveta, a pritom sa povzniesť nad seba samého. Načúvanie býva väčšinou náročnejšie ako komunikácia, lebo si vyžaduje pozornosť, emocionálne sústredenie, trpezlivosť a očný kontakt. Ak chceme druhému správne načúvať, je potrebné, aby sme chápali to, čo nám hovorí a hlavne to, čo cíti. Ak nám aj

neodhalí svoje pocity, musíme sa usilovať rozpoznať, čo cíti. Pamätajme, že načúvanie môže pôsobiť obdivuhodne uzdravujúco, ak opravdivo načúvame bolestiam a potrebám druhého.

Načúvaním inému, keď rozpráva o svojich problémoch, my sami sa stávame vnímavejší na životné situácie a lepšie ich zvládame. Vtedy, keď sa naučíme bližnému skutočne načúvať, vtedy ho začneme skutočne milovať, pretože až vtedy ho dokážeme prijať takého, aký je.

Je mnoho predpokladov pre zvládnutie tohto umenia. My sa bližšie pozrieme na štyri z nich:

1) Aby sme sa naučili skutočne a efektívne načúvať, potrebujeme byť v kontakte so svojím vlastným vnútorným svetom – ide o načúvanie sebe samému. Ak nenačúvame seba samým – ak nevieme, čo sa odohráva v našom svete myšlienok, citov, potrieb a postojov – ako môžeme opravdivo načúvať druhému? To je nemožné.

Možno ho dokážeme počúvať, ale isto mu nenačúvame. Páter Martin Padovani, SVD vo svojej knihe *Hojenie zranených vzťahov* vysvetľuje túto požiadavku na príklade hnevu: „*Ak nedokážem zvládnuť pocit vlastného hnevu, ako je možné, aby som bol pokojný pri hneve niekoho iného?*“

2) Medzi nami a tým, ktorému načúvame, musí byť skutočné spojenie – musíme skutočne vstúpiť do jeho sveta. Ak tam toto spojenie chýba, vzťah sa nerozvinie. Keď sa nám spojenie nadviazať podarí a my začneme druhému načúvať, dozrievanie osôb i vzťahu sa posúva dopredu. Následne je potrebné, aby sme druhému pomohli roztriediť a pomenovať city. To sa nám podarí vtedy, ak budeme empatickí – ukážeme, že sa vieme vcítiť do jeho situácie a slovom i gestom vyjadríme svoje pochopenie. Empatiu potrebuje každý človek – pre svoj rast i rast blížneho. Ten, ktorému načúvame, potrebuje cítiť, že mu dávame všetku svoju pozornosť a energiu. Nepotrebuje v tej chvíli počúvať naše rozumové odpovede, okamžité rady a osobné skúsenosti.

Potrebuje len to, aby sme v tú chvíľu boli pri ňom a pre neho, aby cítil, že nám môže dôverovať. Od nás sa v tom vyžaduje veľká sebadisciplína, aby sme mu neskákali do rečí, a ak treba, aby sme reagovali citlivo a pritom rozumne.

3) Pre pestovanie umenia skutočne načúvať blížnemu je nevyhnutné vždy zachovať pokoj – keď blížny zamĺkne či začne plakať, keď bolestivo vzdychá alebo citovo vybuchne, alebo keď nás dokonca začne psychicky vydierať a vyhrážať sa. Scenáre môžu byť ťažké a zdrvujúce. No už skrze svoje načúvanie – telom i dušou – umožníme blížnemu uvoľniť potlačené city, a tak mu môžeme pomôcť vojsť do reálneho sveta.

4) Musíme si uvedomiť svoje časové limity sústredenia pri načúvaní – teda ako dlho dokážeme byť pri načúvaní sústredení. Je lepšie na chvíľu prerušiť načúvanie a nadobudnúť sústredenosť, ako nechať blížneho hovoriť o ťažkom rozpoložení jeho vnútra a byť pri tom nesústredení. On vycíti nesústredenosť a môže sa ho to dotknúť. Preto je tu veľmi potrebná úprimnosť spojená s citlivosťou.

**Keď sa naučíme
skutočne načúvať,
vtedy začneme
skutočne milovať**

Ak blížnemu pozorne načúvame, on začne zviditeľňovať to, čo sa skrýva vo tme – všetok svoj zmätok a neusporiadanosť. Do jeho vnútra začne prenikať svetlo, ktoré mu umožní lepšie sa na veci pozerat' a správne ich chápať. Rodí sa nádej na lepšie časy. Pre kresťana nádej znamená, že Boh je tu vždy pre mňa, chce mi pomôcť žiť plnohodnotnejší život, a že ma opravdivo miluje.

Čo sa týka príčin, ktoré ničia vzťahy, medzi najväčšie patria skrytý hnev a zranenia, pocit viny a hanby, a mnohé iné. Je nutné ich rozriešiť. Osvedčeným riešením je úprimne a otvorene o nich povedať dôveryhodnému načúvajúce-
mu. Načúvanie uzdravuje vzťahy, preto keď si skutočne navzájom načúvame, odhaľujeme a odstraňujeme nedorozumenia a nesprávne interpretácie.

každom medziludskom vzťahu, zvlášť v rodinách, je, že sa neho vorí o tom, čo si kto myslí a čo cíti.
A toto plodí (obrovské)

„Čím viac načúvame, tým duchovnejšími sa stávame.“

P. Martin Padovani, SVD

množstvo zbytočných problémov. Musíme však chápať, že mlčanie je najčastejšie koreňom zmätku a bolesti, hnev a nedôvery, nedorozumení a pocitu, že si nerozumieme. Môže byť tiež zbraňou proti spolupráci, znakom nesúhlasu a ľahostajnosti. Na načúvať potrebujeme i vtedy, keď nás niekto ranil a prosí o odpustenie. Načúvaním zistíme, prečo sa veci stali, ako sa stali, a prečo nás niečo zranilo. Ak skutočne pochopíme, dokážeme i skutočne odpustiť. Na tomto mieste chcem zdôrazniť dôležitosť humoru v našom živote – pomáha nám vidieť životné situácie správne a autenticky, uľahčuje nám ťažkosti života a zmierňuje napätia. Preto si musíme uvedomiť, ako veľmi ho v živote potrebujeme.

Umeniu načúvať sa najlepšie naučíme od Ježiša. Páter Padovani píše, že Ježiš Kristus s láskou a veľkou citlivosťou „načúval výkrikom slepca, úzkostlivej žene trpiacej na krvotok, ktorá sa dotkla jeho rúcha, vdove, ktorá trúchlila nad svojím synom.“ A takýchto fascinujúcich prípadov máme v Svätom Písme mnoho. Ježiš načúval seba samému, a tak vedel aj človeku dokonale načúvať a dotýkať sa jeho vnútorného sveta. Len tak ho mohol uzdraviť.

Čím viac načúvame, tým viac sa stávame ľudskejší a duchovnejší. Dokážeme sa pozdvihnúť nad seba a vojsť do kontaktu so sebou, s druhými a s Bohom.

Tak, ako sme v predošlom čísle hovorili, že modlitba je komunikácia s Bohom, tak teraz môžeme k tomu dodať, že modlitba je i načúvaním Bohu, ktorý nás nekončne miluje a aj on je stále pripravený pozorne a súcitne nám načúvať. Správne načúvanie je potrebné všade – v rodine, v kláštore, v práci, medzi priateľmi – teda všade tam, kde ide o človeka. Potrebujeme začať vnímať, že načúvanie je veľkým darom. A ak sme si to už všimli, zostáva len jedno, a to začať sa učiť skutočnému načúvaniu. Ako každé učenie sa, i toto stojí mnoho námahy, ale bohatstvo ovocia je mnohokrát väčšie ako naše úsilie, pretože prináša uzdravenie nielen tomu, ktorému načúvame, ale i nám samým. Prajem vám všetkým veľa trpezlivosti, empatie a pokoja pri učení sa umeniu skutočného načúvania.

Stal som sa diakonom, ale čo teraz?

Text: Martin Madassery, SVD
Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Takúto otázku som položil sám sebe. Hneď prišla aj odpoveď: slúžiť, veď slovo diakonia, od ktorého je odvodený názov pre posvätný rád diakonátu, znamená predsa službu. Chcel by som sa tu teda s vami podeliť o moje diakonské skúsenosti. Mal som možnosť zakúsiť moju diakonskú službu na viacerých miestach.

Bol som nadšený, keď som mal prvú kázeň v našom kostole v Bratislave. Verím, že sa mi podarilo povzbudiť veriacich.

Po niekoľkých týždňoch od svojej diakonskej vysviacky som dostal možnosť od P. Kušníra zúčastniť sa na ľudových misiách v Štefanove na Záhorí. Bol to pre mňa úžasný týždeň diakonskej služby v kostole, škole i pri Rómoch. Mal som možnosť prihovoriť sa ľuďom, potešiť ich a azda i znovu zapáliť pre Krista. Ľudia sa tešili z našej prítomnosti a ja som sa tešil, že som využil čas na službu pre ľudí zo Štefanova.

Veľkou skúsenosťou bolo pre mňa kázanie na polnočnej sv. omši vo Veľkej Hradnej, kde som trávil vianočné sviatky. Som vďačný za túto príležitosť.

Pod Tatrami sa nachádza krásna dedina Šuňava. Bývajú tam jednoduchí ľudia, ktorí majú dobré srdce.

Vyzerá to, ako by Martin potreboval okuliare? Pravda je, že si chce len bozkom uctiť Božie slovo.

Jednoduchí, pretože ma jednoducho prijali medzi seba a pri ich pánovi farárovi som mal dobrú prax. V Šuňave som navštívil jednu rodinu s malými deťmi a veľa sme sa rozprávali. Na druhý deň mi ich stará mama povedala, že jej vnučke sa o mne snívalo. To dievčatko ma opísalo ako človeka z bielymi zubami, ružovým jazykom a tmavou tvárou. Nazvala ma čiernym „pánom farárom“.

Po tejto skúsenosti som strávil jeden víkend v Cerovej s P. Lukášom Mizerákom. Stretol som sa s jednou 93-ročnou sestričkou, ktorá veľmi vtipne poznamenala: „Chvála Bohu, prvýkrát vidím takého čierneho diakona.“

Navštívil som i spolubratov a veriacich v Novom Hrozenkove. Hoci som nevedel po česky, dohovoril som sa. Bol som pre nich takým strašidlom v dedine, pretože keď som v jeden deň šiel na prechádzku po dedine, všetci ma sledovali cez okno. Na druhý deň ma ľudia videli vo farskom dvore a hneď informovali farára, že po dedine chodí jeden čierny podivín a straší deti i dospelých... Ich komentáre som prijal s úsmevom.

Vieme veľmi dobre, čo znamená byť doma čiernou ovcou, a že je to často ťažké. Ale byť čiernym diakonom môže byť veľmi vtipné a dokáže to druhých rozveseliť. Aj to môže byť cesta, ako získať dušu pre Krista. Podľa mňa je to našou kresťanskou úlohou. Je dôležité neuraziť sa, ak mi niekto povie, čo si o mne pomyslel na prvý pohľad, veď svet nie je dokonalý.

Mám na vás, milí čitatelia, ešte jednu prosbu. Prosím, modlite sa za mňa, aby ma nezožrali „ludožrúti“, keď budem na misii na Papue Novej Guinei. :-)

Ako diakon som mohol načerpať na Slovensku veľa skúseností a dúfam, že tieto skúsenosti budem môcť používať na misiách.

V modlitbách s vami naďalej zostávam ako váš čierny diakon Martin.

Túžba po misiách a Keňa

Naši dvaja laickí misionári, Adriana Magerčáková a Peter Péti, sa s nami podelili o svoje zážitky a začiatky svojho pôsobenia v Keni.

Text a foto: Adka a Peňo

AĎKA Keď sa tak zamýšľam nad tým, kedy som prvýkrát pocítila túžbu ísť do Afriky na misie, bolo to asi začiatkom môjho štúdia na medicíne. Mala som túžbu, ako mnoho z nás, ísť do chudobnej Afriky a aspoň svojím kúskom pomôcť týmto ľuďom, ktorým častokrát stačí ku šťastiu veľmi málo. Moja túžba a radosť, a asi aj nevedomosť, boli oveľa väčšie než akékoľvek obavy.

Adka v národnom parku v Nakuru

Hneď prvý deň po príchode do Kene sme dostali ponuku ísť do národného parku Aberdare, vzdialeného asi 200 km od hlavného mesta Nairobi, s krásnou prírodou podobnou Slovensku. Počas cesty sme prechádzali veľkými slumami (ošarpané chudobné štvrte z provizórnych stavieb), a tak sme hneď v prvý deň mali možnosť vidieť aj tú najhoršiu tvár Afriky. Stretli sme ľudí, bývajúcich vo veľmi biednych podmienkach, v malých domčekoch z plechu a bez elektriny, všade veľa neporiadku a blata. Napriek tomu mnoho ľudí, najmä detí, pobehuje s úsmevom na tvári, čo vzbudzuje veľký rešpekt pred ich ťažkým životom.

Rozmýšľala som, či sa dá vôbec zapojiť medzi týchto ľudí, rozprávať sa s nimi, či spriatelíť sa. Moje obavy sa však rýchlo vytratili po prvých kontaktoch s miestnymi. Po víkende sme konečne vycestovali do Muhoroni, malého mestečka pri Kisumu, kde sa nachádzal náš projekt. Čím ďalej sme sa približovali k Viktóriinmu jazeru, tým krajšia a zelenšia príroda nás obklopovala. Stromy, polia a veľmi zelená tráva, kravy, kozy a ovečky, dokonca aj ihličnaté lesy a kopce, do ktorých sú vsadené typické africké dreviny - akácie a farebné kaktusy, akoby mix krásnej slovenskej prírody a tropickej Kene. Dedinky a malé mestečká, ktoré som

Národný park Amboseli

postupne zhliadla uprostred zelenej prírody, naplňali moje predstavy o Keni. Muhoroni je malé mestečko. Nemocnica a ubytovanie sú jednoduché a veľmi pekné. Mojimi prvými, najkrajšími zážitkami boli prechádzky na miestny trh, vzdialený len pár minút cesty. Miestne deti belochov určite neprehliadnu, a to ani v noci. Už zďaleka nás vidia a kričia na nás, aj keď my ich ešte nevidíme. Utekajú k nám a volajú na nás „Muzungu, how are you? I'm fine.“ (v preklade: „Beloch=Európan, ako sa máš? Ja dobre.“), a recitujú to stále dookola ako básničku. Buď sa nás hanbia, a navzájom sa k nám ťahajú, alebo nám podávajú všetci naraz ruku. Podobne aj dospelí Keňania nás vítajú s radosťou, sem-tam sa zastavia a pýtajú sa, odkiaľ sme a ako sa nám páči Keňa.

Práca v Muhoroni bola naozaj rôznorodá. Na jednej strane som mala možnosť pracovať v misijnej nemocnici, ktorú vedie írsky sestra, a tým viac nahliadnuť do tropickej medicíny. Na druhej strane som pracovala s deťmi s rôznym stupňom a formou podvýživy v Antimalnutričnom centre, čo je tunajší projekt podporovaný zo Slovenska.

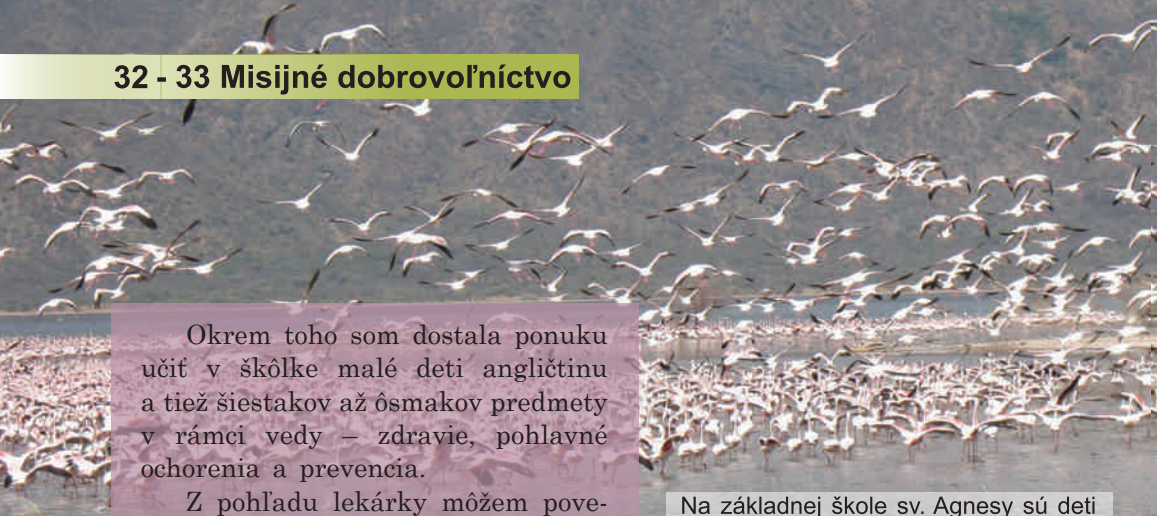

Práca s deťmi v nemocnici v Muhoroni

Deti sme pravidelne merali, vážili, počítali stupeň podvýživy a podávali jedlo primerane ich veku. Nevyhnutnou súčasťou programu bolo pripravovanie prednášok pre mamičky ohľadom výživy, starostlivosti a zdravia. Bol to naozaj zážitok pracovať s týmito deťmi a vidieť, ako sa ich stav zo dňa na deň zlepšuje a napokon si povedať, že „už sú za vodou“.

Papiere treba vypisovať aj v Keni

Okrem toho som dostala ponuku učiť v škôlke malé deti angličtinu a tiež šiestakov až ôsmakov predmety v rámci vedy – zdravie, pohlavné ochorenia a prevencia.

Z pohľadu lekárky môžem povedať, že to, čo som v Afrike hľadala, som naozaj aj našla. Nie uponáhľanú prácu s papiermi, ale skutočne plnohodnotný čas, ktorý som mohla stráviť s týmito ľuďmi. Vždy tu máte čas zastaviť sa a porozprávať sa s chorými, spýtať sa ich ako sa majú; čas stráviť posledné chvíle s ľuďmi v paliatívnej starostlivosti, ktorí veľa návštev neočakávajú; čas venovať sa deťom a naučiť ich niečo nové. Čas, ktorý tu môžem tráviť s ľuďmi si veľmi vážim a verím, že mi táto skúsenosť pomôže viac pochopiť hodnotu vzťahov, ktoré mám a budem mať doma.

Na základnej škole sv. Agnesy sú deti oveľa veselšie. Čo poviete, čím to bude?

Pohľad na západ slnka po sv. omši v kostole v Muhoroni

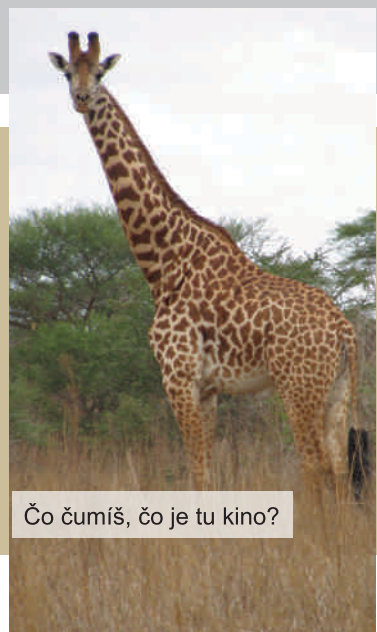

PEŤO Moju túžbu po misiách vzbudili nepochybne verbisti. Či už pátri, alebo bohoslovci. Boli mi príkladom a vždy som túžil vedieť, aké to asi je. Dlhú som si myslel, že v Afrike potrebujú hlavne lekárov alebo kňazov a ostatným je zbytočné tam chodiť. Keď som sa po škole zamestnal, neplánoval som, že sa na misie vyberiem. No túžba nevyhasla. Neskôr som zistil, že Vysoká škola Sv. Alžbety robí prípravu aj pre nelekárov. O pár mesiacov mi povedali, že majú projekt, na ktorý by som mohol ísť.

Príchod do Kene bol v mnohom veľkým prekvapením. A aj teraz po piatich mesiacoch ostávam zaskočený. Niekedy je to príjemné, inokedy menej. Napríklad pri šoférovaní mám stále dosť veľký rešpekt. Niekedy mám pocit, že je tu len jedno pravidlo: ten, čo má väčšiu drzosť a väčšie auto, ide prvý. Dá sa prispôbiť ich štýlu a naučiť sa, ako to tu chodí, len sa bojím, aby mi tento spôsob jazdenia neostal aj po návrate na Slovensko.

Zebry, žirafy, antilopy i kráľovské levy môžete stretnúť v parku Tsavo West

Čo čumíš, čo je tu kino?

Žeby z nákupu v Nairobi? Len čo je v tých vreciach?

Pohľad na slumy v Nairobi

Keňa je na Afriku, ako ju poznáme z dokumentov, značne rozvinutá krajina a niektoré časti mi veľmi pripomínajú Európu. No sú tu aj oblasti, ktoré u nás nie sú až také bežné, ako napríklad slumy. V Nairobi som navštívil tri rôzne časti slumov. V každom z nich nájdete ulice, kde sa dá všeličo nakúpiť. Taktiež narazíte na časti, kde sú kopy odpadkov, ktoré postupne spalujú a potom takmer nekonečné uličky s plechovými domčekmi. Niekedy som mal pocit, že je to nekonečné bludisko. Keby s nami neboli miestni, ktorí dobre poznajú cesty v slumoch, určite by sme sa stratili. No aj napriek chudobe, v ktorej tu ľudia žijú, stretávam ľudí, ktorí sa usmievajú a deti, ktoré sa tešia z drobností. Vedia prijať to, čo majú aj keď toho niekedy nie je veľa a snažia sa to použiť ako vedia. Myslím, že aj vďaka tomu sa vedia viac tešiť zo života. Veľmi veľa milých a otvorených ľudí je aj v Muhoroni, kde pracujem. Práca je tu naozaj rôznorodá. Učím zamestnancov našej nemocnice ako pracovať s počítačom. Niektorí sú skúsenejší, iní menej. No veľa z nich nemá taký ľahký prístup k počítaču, ako sme na to zvyknutí u nás, tak sa teším vždy, keď majú záujem o učenie.

Veľa som toho zažil i v nutričnom centre, ktoré tu funguje. Niečo bolo veselé, niečo smutné. Medzi smutné okamihy patria tie, v ktorých stretám deti, ktoré sú vychudnuté, bez dôvodu na úsmev a prajem si, aby ich detstvo mohlo byť o niečo radostnejšie. Ešte smutnejšie mi bolo, keď mi jedna mamička oznámila, že dieťaťko, ktoré som zapísal deň predtým do programu, ráno zomrelo. Našťastie táto oblasť nie je na tom s úmrtiami bábätiok až tak zle a takýchto skúseností teda nie je veľa. Radostné skúsenosti sú s deťmi, ktoré postupne priberajú a sú celé vysmiate, keď ich vážite a postupne vidíte, ako sa menia z týždňa na týždeň.

Taktiež sa zapájam do vyučovania v miestnej základnej škole. Učím deti matematiku a začali sme pozerať dokumentárne filmy o rôznych častiach našej

Peťo si vyskúšal, ako je to stať za katedrou

planéty. Je to veľmi pekná skúsenosť, no niekedy si nie som istý, či rozumejú mojej angličtine.

Bol som sa pozrieť aj v Eldorete, vo farnosti pátra Martina Cingela, SVD. Je tam dom sv. Bakhity pre dievčatá. Nachádzajú sa tam veľmi šikovné budúce krajčírky, alebo kaderničky.

Navštívili sme aj ostrov Rusinga. Je to projekt Českého humanitného hnutia, ktoré tu postavilo kliniku, školu a sirotinec. Keď sme sa detí spýtali „Kto chce...?“ hneď mali všetky ruky hore a všetky vedeli, že chcú, hoci sme ani nedopovedali čo. Boli sme sa s nimi prejsť a počas cesty sme sa neprestajne zhovárali. Veľmi veľa mi povedali o krajine, prírode, dokonca čoto o politike. Veľa vecí ich však aj zaujímalo. Dalo by sa povedať, že sa pýtali na všetko od viery v Boha, cez krvný obeh v ľudskom tele až po štart raketoplánu. Boli naozaj otvorení, hraví a vďační. A aj napriek neľahkému osudu naozaj veselí.

Pri poslednej návšteve sme spolu tancovali. Snažili sa ma naučiť nejaké africké pohyby. Myslím však, že mám ešte na čom pracovať. Druhý večer sme si s nimi čítali rozprávky. Teda ja som čítal, ale nepredpokladám, že rozumeli všetko, čo som čítal (koniec-koncov, niektorým vetám som nerozumel ani ja), ale oni vždy priniesli ďalšiu knižku.

Peťo s deťmi z ostrova Rusinga

Omša má aj dve hodiny, ale už som si zvykol

Čo sa týka sv. omše, vôbec to nie je, ako som si predstavoval. Myslel som totiž, že omšu budeme mať maximálne raz za týždeň a aj to budeme musieť ísť neviem kam. Nakoniec máme kostol hneď za plotom, ešte bližšie ako doma v Bratislave a ak tu nie je kňaz, tak je vždy aspoň bohoslužba slova a prijímanie s miestnym katechetom.

Omše bývajú niekedy vo swahilčine. Vtedy musím zapojiť svoju pamäť a fantáziu, aby som si domyslel, čo asi kňaz rozpráva. Už som si asi aj zvykol, že nedeľná omša môže trvať aj viac ako dve hodiny. No keď vidíte, ako sa ľudia zapájajú tancom a spevom, ubieha to hneď rýchlejšie. Veľmi dôležitým momentom pre nich je znak pokoja. Vtedy je to ako v mravenisku. Množstvo vysmiatej ľudí, ktorí chodia všade naokolo a snažia sa podať ruku a odovzdať úsmev čo najväčšiemu počtu veriacich. Je to naozaj zážitok.

Teším sa na zvyšok času, čo mi ešte ostáva a verím, že ho využijem naplno. No v kútiku duše sa už teším aj domov. Prosím spomeňte si v modlitbách na ľudí, čo tu žijú. Vďaka.

„Počuješ?“

Ktosi ťa volá.“

„Psssst! Počuješ niečo?“ „Nie, nič. Prečo? Mal by som?“ „Ozaj nič nepočuješ?“ „Počkaj, počkaj... čosi sa mi zdá..., ale nie som si istý.“ „Ty nič nepočuješ? Ktosi ťa volá!“

Takto pútavo sa začínal už 6. ročník stretnutia mladých ľudí s názvom „Ktosi ťa volá.“ Každý, kto 5. februára prechádzal Kapitulskou ulicou, si nemohol nevšimnúť farebné pútače, ktoré na túto akciu upozorňovali. Vtipná uvádzacia reč bohoslavcov – moderátorov, Martina a Milana, nás všetkých navnadila a upriamila našu pozornosť na jadro prednášky pátra Jána Kušníra, SVD.

Páter sa na toto podujatie patrične pripravil. Okrem zaujímavej a tiež moderne spracovanej prezentácie si priniesol aj nadrozmerné „didaktické pomôcky“ vo forme ľudských stôp a dopravných značiek „Stop.“

V prednáške dominovalo biblické číslo SEDEM = plnosť. Hneď objasním prečo. Prednáška sa skladala z dvoch častí; prvá bola zameraná na 7 krokov a druhá na 7 prekážok stojacích v ceste životného labyrintu pri hľadaní Ježiša a vo všeobecnosti toho, čo Boh odo mňa čaká.

Podme spolu s učeníkmi hľadať Ježiša. Asi každý by mi dal za pravdu, že na to, aby sme sa pohli z miesta, niekam sa dostali, musíme najskôr vykročiť. Páter v tejto súvislosti poznamenal: „*Vykročenie na cestu, ktorá je slepá, je prejav nezrelosti.*“ Človek by mal mať cieľ či víziu, keď sa rozhodne ísť na cestu.

A to je aj prvý krok: **objavenie a hľadanie túžby**. Je ťažké kráčať, keď nemáme túžbu, resp. sme ju ešte neobjavili. Preto sa každému veriacemu odporúča úprimná modlitba k Pánovi, aby nám dal túžbu alebo aspoň túžbu po túžení.

Text: Šimon Gajdoš, SVD
Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Ako všetky rastlinky a živočíchy dýchajú, dýcha aj človek a chce dýchať i duša. A dýchaním pre dušu je **modlitba**. Je to osobný kontakt s Volajúcim. Ako by sme teda mohli vedieť, čo od nás Boh chce, keď sa s ním nerozprávame? Najkratšou modlitbou je vyslovenie a vzývanie mena Ježiš.

S dýchaním súvisí **načúvanie Bohu a svetu**. V modlitbe hovoríme my, začíname dialóg, no potom nastáva čas, kedy musíme vedieť počúvať. Ak to nedokážeme, len ťažko sa niečo dozvieme. Svet k nám „hovori“ skrze potrebu časov. Cez našich príbuzných, priateľov a podobne.

Obrátenie. Nestačí sa obrátiť raz. Treba sa snažiť o každodenné obrátenie v zmysle prežiť každý deň lepšie ako ten včerajší. Nebojme sa toho a budme otvorení. Ježiš sa k nám sám pozve ako k Zachejovi. Od nás sa čaká iba otvorenie srdca, pretože z vonkajšej strany dverí našich srdc nie je kľučka, ale guľa.

Na ceste je potrebná i posila. Každý pútnik potrebuje občerstvenie, preto piatym krokom v našom hľadaní Ježiša je **sviatostný život**. Tam ho môžeme spoznať ako ho spoznali aj emauzskí učenici.

Nie je dobré pre človeka, keď kráča sám. Aj Pán Boh pri stvorení na to pamätal.

Skúsme využiť v našich životoch i šiesty krok, ktorým je **duchovné sprevádzanie**, ktoré nás môže včas varovať pred smerovaním do slepej uličky alebo povzbudiť v čase duchovného vyprahnutia. Nechať sa viesť a sprevádzať je predsa lepšie ako hľadať cestu sám s rizikom zablúdenia.

Konečným siedmym krokom je samotné **rozpoznávanie**. To za nás nikto neurobí. Môže sa nájsť niekto, kto nám pomôže, usmerní nás, ale rozpoznanie musíme urobiť my. Po dôkladnom rozpoznaní Božej vôle nasleduje vlastné, a zdá sa, najťažšie rozhodnutie. Javí sa, že v dnešnej dobe sa človek bojí urobiť tento finálny krok, pretože sa s ním spája pocit zodpovednosti a vernosti tomuto rozhodnutiu. Boh to však očakáva od každého jedného z nás. Samozrejme, že na ceste labyrintom sú aj rôzne prekážky, bludiská a stopky. Je ich veľa, ale takých najčastejších a najzákladnejších je sedem. Ide o nedostatok odvahy, vnútornú lenivosť a rôzne druhy strachov ako napr.: že nebudem šťastný, že stratím slobodu, že si spletiem cestu, že nebudem mať dostatok alebo že budú na mňa kladené veľké požiadavky. **Neboj sa**. Pán chce, aby bol šťastný každý z nás. Má pre nás pripravené len to najlepšie, preto mu dôveruj.

P. Ján Kušnír, SVD počas prednášky

Foto do správ: Tomáš Gerboc, SVD

Texty správ: Michal Vrták, SVD

Lektorát

Lektori s P. provinciálom Jánom Halamom, SVD

Z nášho domu

Traja naši spolubratia, Peter Fillo, Milan Toman a Michal Vrták, prijali 25. marca 2011 službu lektorátu od nášho provinciála pátra Jána Halamu. Takto budú užšie spojení s Kristom, sprítomneným v Božom slove. S Kristom, ktorého môžu aj vďaka tejto službe s ešte väčšou milosťou ohlasovať a zviditeľňovať vo svete ľuďom, ktorí o ňom túžia počuť viac.

Tradičná torta od Veroniky Pétiovej

„Superman“ na Veľkom Rozsutci

Oddych po skúšaní

Naša komunitná rekreácia po skúškovom období zimného semestra bola i tento rok na svahoch v Terchovej. Toho roku nám počasie veľmi prišlo. Či už išlo o lyžovanie alebo turistiku, kopce okolo tejto milej dediny nám skutočne žičili. Všetkého bolo dosť. Aj stravy, o ktorú sa už tradične starala pani Krížová, spolu s mamou nášho novica, pani Balejovou. A šlo im to výborne.

Keďže je nás v Bratislave pomenej a útulok sv. Jozefa je dosť veľký, pridali sa k nám opäť i seminaristi z nitrianskej a žilinskej diecézy. Okrem nich sa na pár dní zastavili i niekoľkí spolubratia z Nitry a spestrili nám náš pobyt v Terchovej.

Na spiatocnej ceste sme navštívili rodičov nášho spolubrata P. Filadelfiho, ktorý je na misiách v Japonsku. Z Terchovej i z návštevy sme odchádzali v dobrej nálade, oddýchnutí a pripravení na zdolávanie ďalšieho semestra v škole.

Turistika v okolí Terchovej

Stretnutie Sobotné popoludnie 26. februára, nám spríjemnila návšteva.

Do nášho Misijného domu v Bratislave zavítali členovia tretieho rádu bosých karmelitánov, ktorí sa modlia za misionárov a po dlhšom čase sa s nami opäť stretli. Niektorí spolubratia si medzi nimi našli i svojich „orodovníkov.“ No a aj tí, ktorí ich v to sobotné popoludnie nestretli, zažili požehnaný čas pri rozhovoroch a dobrej káve. O spestrenie programu sa postaral páter Strečka, ktorý si pre nich pripravil prezentáciu o Filipínach.

Spoločná fotka v našej jedálni

Arnoldova hádanka č. 2 Žiť alebo umrieť...

Pripravil: Peter Fillo, SVD

Jeden mladý misionár pôsobiaci v Amazónii bol nespravodlivo obvinený z hrozného činu. Amazonský kmeň bol veľmi prísny a za ťažký priestupok si človek podľa nich zasluhoval smrť.

Avšak rozsúdenie podľa starého zvyku nechávali na vyššiu moc. Pripravili dve uzavreté nádoby – podobné truhliciam – v jednej bol kamienok čiernej farby ktorý predstavoval smrť a v druhej kamienok

bielej farby, ktorý predstavoval život. Pokiaľ obvinený vybral kamienok čiernej farby – bol popravený. Ak vybral biely kamienok – ostal nažive.

Avšak misionári mali nepriateľov – kolonizátorov. Títo chceli, aby bol misionár popravený domorodcami a oni by mali čisté ruky, preto vymenili biely kamienok za ďalší čierny, takže v truhliciach boli iba dva čierne kamienky.

Našťastie sa to dozvedeli aj niektorí domorodci, ktorí sa priatelili s obvineným misionárom priatelia a povedali mu o tom. Misionár rozmýšľal čo spraví, modlil sa a v noci mu Pán Boh vnukol myšlienku ako sa môže s istotou zachrániť. A naozaj, ďalší deň po tomto procese bol misionár oslobodený a ešte dlhý čas žil s domorodcami a pomáhal im.

Otázky: Čo spravil náš misionár, aby si s istotou zachránil život?
Poznámka: Misionára pred rozsudzovaním prehľadali, takže nemal pri sebe žiadne ďalšie kamienky. Ani sa k truhliciam už nikto nedostal, takže nikto nemohol vymeniť čierne kamienky za biele.

Správne odpovede zasielajte e-mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme.
Za odpoveď z predchádzajúcej hádnaky sme odmenili Rafaela z Bratislavy.

Riešenie z minulého čísla:

Domorodci a kolonizátori

Princíp kontroly nebol v delení dvoma, ako sa to zdalo na prvý pohľad, ale v počte písmen daného čísla ako napísaného slova.

Napr. „10“ – „desať“ = 5 písmen, odpoveď misionára bola 5.

8 – „osem“ = 4 písmená, odpoveď 4.

A teda na číslo 6 – „šesť“ = 4 písmená, je správna odpoveď 4, nie 3.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov:

Ludovít Bakay, Štefan Bjalon, Marta Cenkerová, Peter Fabo, Andrea Gendiarová, Paulína Hinčáková, Július Hyben, Mária Jurkačková, Florián Krajník, Jaroslav Krchňavý, Mária Kulichová, Peter Lojan, Magda Luptáková, Luboš Pecho, Vladmír Rádi, Vladimír Šišovský, Ita Víťazová, rod. Eckhardtová, rod. Kottrová, ružencový spolok z Duloviec, bohužnáma z Terchovej a ďalší dobrodinci.

Farnosti:

Bystré, Levice, Lúčka, Melek, Nedožery-Brezany, Nový Hrozenkov (ČR), Obyce, Oravská polhora, Považská Bystrica, Selce, Snina, Stará Lubovňa, Tajov, Teplička nad Váhom, Vidiná, Vráble.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na

číslo účtu: 4220079118/3100

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

Letia dve stíhačky
a jedna nestíha.

Ide starší muž z práce a premýšľa o živote. Zrazu sa zatiahne obloha a zvučným hlasom prehovorí Boh. „Pretože ma verne nasleduješ celý život, splním ti jedno pranie.“ Muž pohotovo odpovie: „Postav most na Havaj, aby som tam mohol kedykoľvek ísť.“ Pán Boh povedal: „To nie je práve jednoduché pranie.

Vieš si predstaviť tie piliere siahajúce až na dno oceánu? To množstvo ocele a betónu na jeho vybudovanie? Zamysli sa ešte raz a skús vymyslieť niečo jednoduchšie.“

Muž sa znovu zamyslí a nakoniec povie: „Bože, prial by som si rozumieť svojej žene. Chcel by som vedieť, ako sa cíti a na čo myslí, keď sa so mnou nerozpráva. Prečo plače a čo tým myslí, keď hovorí, že sa nič nedeje. Chcem vedieť ako ju môžem urobiť skutočne šťastnú.“ Na to Pán Boh hovorí: „A chceš na tom moste dva alebo štyri jazdné pruhy?“

Misionár prišiel do indiánskej dediny a všetky svoje veci si uložil do jednej chatrče.

„Budú tu moje veci v bezpečí?“

Opýtal sa.

„Áno,“ odpovedal náčelník, „lebo široko-ďaleko tu niet iného belocha!“

Vo vlaku:

„Pani, povedzte svojmu synovi, nech ma nenapodobňuje!“

„Maroško, prestaň zo seba robiť debila!“

Misijný jarm

Počas Tretej adventnej nedele sme zorganizovali už 8. ročník Misijného jarmoku. Výťažok tento raz poputoval na Madagaskar, kde pôsobí slovenský misionár Marcel Martinko, SVD. Na jarmoku mal každý možnosť kúpiť si milý darček, ochutnať z pripravených dobrôt, či postáť v priateľskom rozhovore. Deti mali radosť z maľovania na tvár alebo z možnosti vystreliť si z fúkacieho luku. Úspech malo fotenie s „africkým domorodcom“ i s maketou hrocha, maskotom Misijného jarmoku. Každý mohol odísť s dobrým pocitom, že prispel svojou troškou k šíreniu dobrej zvesti.

MISIJNÉ PRAZDNINY

VRÁBLE
11. ~ 15. júl

2011

letný misijný tábor
pre mladých
od 14 do 20 rokov

LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
1. ~ 5. august

~
viac info na webe:
misijneprazdniny.svd.sk

15 €
;-)